

РЕШЕНИЕ

№ 25722

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4752** по описа за **2026** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), [населено място] 1606, [улица], чрез юрк. Д., срещу Решение № 4106 от 13.11.2025 г. по нахд № 13133/2025 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 129-и състав, с което е отменен Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН] на АПИ относно наложено на основание чл.179, ал. 3, вр. чл.187а, ал.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на И. П. Н., с ЕГН [ЕГН], административно наказание глоба в размер на 300.00 лева, за нарушение на чл.139, ал.6 ЗДвП. Касаторът поддържа, че решението е постановено при неправилно приложение на материалния закон. Оспорва изводите на районният съд за изтичане на погасителната давност за ангажиране на административно наказателната отговорност на нарушителя. Твърди, че не е изтекъл давностният срок по чл.81, ал.2, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК, който започва да тече от издаване на ЕФ, а не от датата на регистриране на нарушението в Електронната система за събиране на пътни такса (ЕССПТ). Поддържа, че ЕФ се генерира по-късно в електронната система и след връзка с други системи, от където се теглят данни за собственика/ползвателя на ППС. Намира, че в случая е приложим не по-късият давностен срок по чл.80 от НК, а този по чл.81, ал.2 от НК от четири години и шест месеца. Касаторът претендира за отмяна на решението на СРС и постановяване на друго, по същество на спора, за потвърждаване на НП, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът И. П. Н., с ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [улица], не взема становище по

касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, възприетата по реда на чл.220 АПК фактическа обстановка, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С Решение № 4106 от 13.11.2025 г. по нахд № 13133/2025 г. на СРС, НО, 129-и състав, е отменен ЕФ № [ЕГН] на АПИ относно наложено на основание чл.179, ал. 3, вр. чл.187а, ал.1 от ЗДвП на И. П. Н., с ЕГН [ЕГН], административно наказание глоба в размер на 300.00 лева, за нарушение на чл.139, ал.6 ЗДвП.

От фактическа страна СРС е приел, че на 12.01.2022 г., в 12:21 ч., лек автомобил "Ф. П." с ДК [рег.номер на МПС] с технически допустима максимална маса 2100 се движел в Столична община по път А-3 км 8+226, с посока намаляващ километър. Пътят бил включен в обхвата на платената пътна мрежа - Автомагистрала „С.“; тунел М. Б.. За посоченото пътно превозно средство не била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗП /винетна такса/. Нарушението било установено с техническо устройство № 20422, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, което се намирало на път А-3, км 8+226.

За така констатираното, на 22.02.2022 г. бил издаден Електронен фиш № [ЕГН] за нарушение на разпоредбата на чл. 139, ал. 6 ЗДвП, съобразно утвърден образец, по силата на който на основание чл.179, ал.3, вр. чл.187а, ал.1 на собственика на автомобила била наложена глоба в размер на 300 /триста/ лв.

Електронният фиш бил връчен на жалбоподателя Н. на 23.06.2025 г. /съгл. отбелязването в справката - История на обработка на ЕФ, което е удостоверено и върху самия ЕФ, представен по делото/.

Съобразно разпоредбата на чл. 167а, ал. 3 ЗДвП СРС е кредитирал приложения доклад и снимков материал, снет от ЕССПТ.

По приложението на материалния закон решаващият състав на СРС е приел, че вмененото нарушение по чл.139, ал.6 ЗДвП е извършено от обективна страна, но електронният фиш подлежи на отмяна поради изтичането на предвидената в закона давност за административнонаказателно преследване. С позоваване на Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на ОСНК на ВКС и ОСС на Втора колегия на ВАС, касателно тълкуване на давността за погасяване на административнонаказателно преследване по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, вр. чл. 11 ЗАНН е приел, че давността започва да тече от довършване на нарушението до реализиране на административнонаказателната отговорност с влязъл в сила акт. Същата се прекъсва съобразно чл. 81, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН с всяко действие на надлежните органи, предприето към преследваното лице, след което започва да тече нова давност. Независимо от спирането или прекъсването на давността, административнонаказателната отговорност се погасява с изтичане на абсолютната погасителна давност, която съгласно чл.81, ал.3, вр. чл.80, ал.1, т.5 НК в случай на наложено административно наказание глоба е четири години и шест месеца.

По отношение на процесното нарушение СРС е приел, че е извършено на 12.01.2022 г., от която дата е започнала да тече давността по чл.80, ал.1, т.5 НК. Същата е прекъсната с издаване на обжалвания ЕФ на 22.02.2022 г. и считано от тази дата е започнал да тече нов 3-годишен давностен срок. Същият е изтекъл на 22.02.2025 г., докато ЕФ е връчен на Н. на 23.06.2025 г., т.е. след изтичане на давността. При липса на твърдения и на ангажирани доказателства от наказващия орган, че преди този момент /22.02.2025 г./ са били предприемани каквито и да било

действия спрямо санкционираното лице, които да доведат до прекъсване на давностния срок, съдът е формирал краен извод, че към момента на връчване на ЕФ давността е била изтекла. С оглед проявеното от страна на наказващия орган бездействие по връчване на електронния фиш до 22.02.2025 г. е приложил института на относителната погасителна давност, като е приел, че не е необходимо да е изтекъл абсолютният давностен срок.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Обжалваното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата.

Съгласно препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Изтичането на давността, респ. на относителната давност, е от кръга обстоятелства, изключващи отговорността, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК.

В глава IX от НК "Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание", в чл. 79 е предвидено, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години. Разпоредбата на чл. 81, ал. 2 от НК предвижда, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване, и то само спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност.

В случая нарушението е извършено на 12.01.2022 г., от която дата е започнал да тече тригодишният давностен срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Давността е прекъсната на 22.02.2022 г., на която дата е издаден процесният ЕФ, и е започнала да тече нова 3-годишна давност с краен срок 22.02.2025 г. Видно от приложеното извлечение от ЕССПТ (история на обработка) издаването на ЕФ на 22.02.2022 г. е последното действие, предприето от наказващия орган срещу нарушителя за реализиране на административнонаказателната му отговорност. Както обосновано е приел СРС, след тази дата липсват данни за предприети действия спрямо санкционираното лице, които да доведат до прекъсване на давностния срок, поради което към момента на връчване на ЕФ на 23.06.2025 г. относителната давност по чл.80, ал.1, т.5 от НК е била изтекла.

Необосновано касаторът поддържа приложение на абсолютния давностен срок по чл.81, ал.3 от НК, според който независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член, т.е. от четири години и шест месеца. Същият е приложим единствено, ако чрез надлежни действия е спрял или прекъснат давностният срок по чл.80, ал.1, т.5 от НК, т.е. ако последният не е изтекъл. В случая, доказателства в тази насока не са ангажирани.

Установеният в чл. 81, ал. 3 от НК правен институт на абсолютната давност се прилага субсидиарно - само в случай, че законоустановеният срок на давността от извършване на деянието не е изтекъл с оглед нейното спиране или прекъсване. Този институт не предоставя възможност за надлежните органи да продължават чрез свои действия законоустановената

продължителност на давностни срокове, а е гаранция срещу неограничено във времето административнонаказателно производство и тази гаранция е установена в полза на лицата, на които е вменено извършване на административни нарушения. След като от последното действие на надлежен орган, насочено срещу жалбоподателя за реализиране на административнонаказателната му отговорност - издаване на ЕФ на 22.02.2022 г. е изтекъл общият 3-годишен давностен срок, без в неговите рамки давността да е спирана или прекъсвана, с изтичането на този срок се погасява възможността за ангажиране на административнонаказателната отговорност на дееца и по аргумент от чл. 24, ал.1, т. 3 от НПК ЕФ подлежи на отмяна.

Като е достигнал до същите правни изводи, въззивният съд е постановил законосъобразно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, XVIII-ти Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 4106 от 13.11.2025 г., постановено по нахд № 13133/2025 по описа на Софийски районен съд, НО, 129–и състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.